

závodu takového v život a nikoliv pokračování v provozu započatém osobou jinou. Pro tento druhý výklad mluví ten fakt, že zákon klade vedle sebe zřízení nového peněžního podniku a započítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské, z čehož možno souditi, že i v tomto případě má na zřeteli živnost bankovní a směnářskou jako hospodářský objekt a že zakazuje jen zřízení nového takového podniku.

Správnost tohoto výkladu potvrzují i materiálie k cit. zákonu. Podle důvodové zprávy vydané k vládnímu návrhu tohoto zákona (tisk posl. sněm. N. S. R. Č. č. 2154) byl uvedeným předpisem sledován ten účel, »aby nynější již nepříznivý stav nebyl zakládáním nových peněžních závodů a poboček dále zhoršován«, a proto se vyslovuje časově omezený »zákaz zřizování dalších peněžních ústavů a bankéřských podniků.« Tento v důvodové zprávě vyjádřený účel zákona mluví pro výklad zastávaný stížností, totiž, že zákaz vyslovený v cit. zákonném ustanovení možno aplikovati pouze na případy, kdy má vstoupiti v život peněžní, bankovní neb směnářský závod, který dosud neexistoval.

Podotýká se, že ze stejného náhledu vychází také pozdější vládní nař. z 22. prosince 1934 č. 261 Sb., vydané na základě zmocnění zákonem č. 109/1934 Sb., neboť toto nařízení mění, resp. doplňuje § 19 zákona č. 44/1933 Sb. v tom směru, že v čl. I. sub lit. b) zakazuje počítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské nebo takovou živnost převodem mezi živými nabytí dále provozovati (§ 56 živn. řádu a § 72 živn. zákona); při tom pak v čl. II. ustanovuje cit. vládní nař., že tato druhá eventualita — totiž zákaz dalšího provozování živnosti bankovní a směnářské nabyté převodem mezi živými — má platiti teprve od účinnosti tohoto nařízení, má tedy i toto nařízení za to, že ustanovení zakazující převod bankovní a směnářské živnosti před tím v platnosti nebylo, a že ve slovech v § 19 zákona č. 44/1933 Sb. »započítí s provozováním živnosti bankovní a směnářské« nebyl zahrnut též zákaz živnost takovou mezi živými nabytí dále provozovati.

Z těchto důvodů musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno pro nezákonnost.

Č. 12.476.

Živnostenské právo: I. Osoba, jež uzavřela společenskou smlouvu s oprávněným živnostníkem, nemůže již na základě této smlouvy a na základě oprávnění svého společníka konati živnostenské práce, na něž společníkovo oprávnění zní. — II. V řádném řízení, zavedeném na základě odporu podaného proti trestnímu nařízení podle § 245 živn. zákona č. 259/1924 Sb., může býti straně uložen těžší trest, než jí byl vyměřen trestním nařízením.

(Nález z 2. září 1936 č. 14.467/36.)

V ě c: Desider B. v Rimavské Sobotě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 3. února 1934 o přestupku živn. zákona.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Trestním nařízením z 24. července 1933, vydaným na základě § 245 živn. zákona, uložena byla st-li pokuta 20 Kč proto, že prováděl klempířské práce bez živnostenského listu.

Když st-l proti tomuto nařízení podal odpor, žádaje, aby ve věci bylo provedeno řízení, byl u úřadu vyslechnut, při kterémžto výsledku prohlásil, že je nevinný, a žádal za vyslechnutí svědků. Jako svědci slyšení byli Marie M. a Pavel T., kteří potvrdili, že st-l skutečně počátkem měsíce května prováděl na jejich domě klempířské práce za úplatu 920 Kč a 1250 Kč, kteréžto práce sám ve vlastním jméně vyjednal a je také na vlastní zodpovědnost a vlastní pěst provedl a i peníze za ně do vlastních rukou přijal.

Nálezem z 13. prosince 1933 odsoudil okr. úřad v Rimavské Sobotě st-le pro přestupek § 11 živn. zákona, jehož dopustil se tím, že od začátku měsíce května 1933 samostatně na vlastní pěst a vlastní zodpovědnost provozoval živnost klempířskou, ačkoliv jí řádně neohlásil a nevymohl si vydání živnostenského listu, a uložil mu pro přestupek ten podle § 227 lit. a) živn. zákona s použitím § 21 přest. trest. zákona pokutu 500 Kč, případně náhradní trest uzamčení v trvání 50 dnů. V důvodech uvedl, že hodnověrnou výpovědí dvou svědků Marie M. a Pavla T. bylo nade vší pochybnost prokázáno, že st-l samostatně na vlastní pěst a zodpovědnost a ve vlastním jméně podnikal a prováděl klempířské práce a za vykonané práce smluvené peněžité částky sám do vlastních rukou přijal. Soukromoprávní poměr mezi st-lem a Michalem P. je podle náhledu okr. úřadu pro posouzení viny st-lovy irelevantní, neboť je povahy soukromoprávní a řešení jeho patří před řádný civilní soud. Maximální peněžité pokuta byla st-li vyměřena se zřetelem na to, že tvrdošíjně zapíral spáchání přestupku a že pro podobný přestupek již jednou pravoplatně byl odsouzen.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l odvolání, jež žal. úřad zamítl nař. rozhodnutím, vyhověv st-li pouze potud, že vyměřený trest s ohledem na jeho majetkové a výdělkové poměry a s ohledem na nedostatek zvláště přitěžujících okolností snížil na pokutu 200 Kč, případně na náhradní vězení v trvání 20ti dnů.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost k nss, ve které v první řadě namítá, že nemohl se dopustiti trestného činu za vinu mu kladeného, ježto uzavřel s Michalem P., jenž jest oprávněným klempířem, společenskou smlouvu a práce ty prováděl pro společnost na základě živnostenského listu svého společníka. Stížnost vytýká, že ačkoli st-l již v řízení správním poukazoval na tuto okolnost, přece nebyly vyžádány dotyčné soudní spisy a nař. rozhodnutí bylo vyneseno bez zjištění skutkové podstaty živnostenského přestupku. Rovněž nebyly vyžádány soudní spisy o zrušení společenského poměru. Spisy těmi bylo by prý zjištěno, že společenský poměr mezi st-lem a Michalem P. trvá de iure až dodnes.

Soud nemohl námitky ty uznati důvodnými, neboť i kdyby pravda bylo, že st-l uzavřel společenskou smlouvu s oprávněným klempířem

Michalem P., nemohl by již na základě této smlouvy a na základě živnostenského oprávnění svého společníka prováděti klempířské práce, neboť samostatně mohl by tak činiti jedině tehdy, kdyby sám získal stejné živnostenské oprávnění, jménem společnosti mohl by pak provozovati živnost jedině tehdy, kdyby uzavřel s Michalem P. společnost po rozumu § 3 živn. zákona a tato dosáhla živnostenského oprávnění k provozování živnosti klempířské. Provozoval-li však st-l, ať samostatně na vlastní své jméno a vlastní svůj účet nebo na jméno a účet společnosti, práce klempířské, aniž on sám nebo společnost dosáhla živnostenského oprávnění k provozování této živnosti, pak právem žal. úřad potrestal st-le pro přestupek živnostenského zákona, a není ani vadou řízení, že žal. úřad nevyšetřil obsah a trvání společenské smlouvy, ježto existence této smlouvy s a m a o s o b ě nebyla by s to st-le zprostiti viny.

Bezdůvodnou jest i námitka stížnosti, že žal. úřad neuvedl, kde a jakým způsobem st-l dopustil se trestného činu za vinu mu kladeného, neboť výrok I. stolice, potvrzený nař. rozhodnutím stolice II., odvolává se ve příčině skutkové podstaty st-li za vinu kladené výslovně na svědectví Marie M. a Pavla T., které st-li bylo v řízení správním předestřeno a proti němuž námitek neměl. Z toho mohl st-l seznati, že právě ony práce, které pro tyto svědky prováděl, tvoří skutkovou podstatu přestupku jemu za vinu kladeného a mohl se tudíž proti uloženému trestu v tom směru brániti.

Stížnost konečně namítá, že nař. rozhodnutí je nezákonné i proto, že původně proti st-li byl vydán trestní příkaz na pokutu 20 Kč a když st-l proti tomuto se bránil, byla mu zvýšena pokuta na částku 500 Kč, jež později byla snížena na částku 200 Kč. To však prý znamená reformaci in peius a je proto nař. výměr i z toho důvodu nezákonný.

Také tato námitka je bezdůvodná. Jest sice pravda, že podle § 205 polic. trest. řádu č. 65.000/1909 nesmí na základě takové apelace, která byla předložena ve prospěch obviněného, apelační úřad vyměřený trest zvýšiti, avšak předpis ten platí pouze pro apelace, nevztahuje se však na odpor proti trestnímu příkazu. Podle § 245 živn. zákona může úřad pro přestupek živnostenského zákona za určitých předpokladů vyměřiti trestním nařízením pokutu nejvýše 30 Kč s tím účinkem, že podá-li strana v 8denní lhůtě proti němu odpor, nastane řádné pokračování. Podle § 67 cit. pol. trest. řádu dlužno líčení pak konati tak, jakoby trestní příkaz ani nebyl vydán. Výrok obsažený v rozhodnutí vydaném na základě líčení může býti odchylný od obsahu trestního příkazu. To znamená, že vznese-li strana odpor proti trestnímu příkazu, činí to na vlastní nebezpečí a nemůže dovolávati se žádného práva z dřívějšího trestního příkazu, takže v pravidelném řízení může sice dosáhnouti pro sebe výsledku příznivějšího, ale může také na základě svého odporu podle výsledku provedeného řízení postavena býti na tom hůře, než byla vydáním trestního příkazu.

Č. 12.477.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Podle pravidel o vybírání dávky z nájemného, o poplatku za používání obecních stok a o poplatku za odvoz